



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **ALCYONE s.r.o.**
sídlem Křížkova 3064/68I, Brno
zastoupen JUDr. Zdeňkem Daňhelem, advokátem
sídlem Mlýnská 388/62, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2017, č.j. 86/2017-150-STK3/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 20.9.2017, č.j. 86/2017-150-STK3/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Zdeňka Daňhela, advokáta, sídlem Mlýnská 388/68, Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.9.2017, č.j. 86/2017-150-STK3/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 6.1.2016, č.j. JMK 2491/2016, sp.zn. S-JMK 3/2016/ODOS, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce podle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích“), o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly pro silniční motorová vozidla a přípojná vozidla kategorie M₂, M₃, N₂, N₃, O₁, O₂, O₃ a O₄ ve městě Rajhrad, ulice Stará Pošta, neboť v téže věci bylo zahájeno řízení (byla dána překážka litispence).

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal se žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami. Žalobce dále namítá, že po podání předchozí žádosti o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly došlo ke změně právní úpravy, což odůvodňuje podání nové žádosti ze strany žalobce. Nadto podle žalobce měl prvostupňový správní orgán před zastavením řízení nejprve ověřit, zda nedošlo ke změně údajů rozhodných pro posouzení žádosti – kupříkladu zda nedošlo ke změně počtu užitkových automobilů v posuzované oblasti.
3. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že byť ke změně určitých zákonných podmínek došlo, základní zásady a dikce právní úpravy zůstaly totožné. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvedl, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
5. Žalovaný tedy navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl. Také žalovaný na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Zdejší soud věc rozhodoval přednostně na základě § 56 odst. 1 s.ř.s.; závažným důvodem pro přednostní projednání a rozhodnutí věci je skutková i právní souvislost s věcí, v níž zdejší soud rozhodoval rozsudkem ze dne 5.9.2018, č.j. 62 A 165/2016-37, kde přezkoumával předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci, jež se podle žalovaného stala základem překážky litispence.
7. Zdejší soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2009, č.j. 2 Azs 47/2009-71). Správní orgán je v odůvodnění správního rozhodnutí mimo jiné povinen vypořádat

námítky účastníků správního řízení. Žalobce tvrdí, že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho odvolacími námitkami. V tomto ohledu dává zdejší soud žalobci zapravdu.

9. Z prvostupňového usnesení zdejšímu soudu vyplývá, že prvostupňový správní orgán zastavil řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu z důvodu opětovného podání totožné žádosti ze strany žalobce; o předcházející žádosti již dříve prvostupňový správní orgán rozhodl rozhodnutím ze dne 6.2.2015, č.j. JMK 17318/2015, tak, že žádost žalobce věcně posoudil a zamítl. Nosná (a jediná) úvaha prvostupňového správního orgánu je tedy z prvostupňového rozhodnutí jasně patrná: věcnému posouzení opětovné žádosti žalobce bránila překážka dle § 48 odst. 1 správního řádu. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s obsahem spisu. Dále žalobce v odvolání namítal, že vzhledem ke změně právní úpravy došlo ke změně způsobu posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Žalobce v odvolání dále uvedl, že došlo také ke „...*změně parametrů rozhodných pro výsledek posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly*...“. V závěrečné části odvolání uplatnil žalobce námitky podjatosti Ing. Machaly a JUDr. Rozkydala.
10. Ve vztahu k uplatněné námitce podjatosti žalovaný uvedl, že otázka podjatosti žalobcem označených úředních osob je předmětem jiného správního řízení. Z napadeného rozhodnutí je dále patrné, že podle žalovaného právní úprava účinná od 1.1.2016 nebyla natolik odlišná, aby umožňovala opětovné podání totožné žádosti bez aplikace § 48 odst. 1 správního řádu. Námitku průběžné změny parametrů – údajů rozhodných pro výpočty kapacit žalovaný nevypořádal. Jednalo se přitom o námitku podstatnou, neboť podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích může krajský úřad udělit žadateli oprávnění jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly. Otázku souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly je tudíž třeba při rozhodování o žádosti o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly vždy zkoumat. Zároveň platí, že tento parametr může být v čase se měnící.
11. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 6 As 153/2014-108). Požadavku na vypořádání shora uvedené základní námitky však žalovaný podle zdejšího soudu nedostál.
12. Zdejší soud rozsudkem ze dne 5.9.2018, č.j. 62 A 165/2016-37, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2016, č.j. 57/2016-150-STK3/3, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 6.2.2015, č.j. JMK 17318/2015, kterým žalobci na jeho žádost ze dne 17.12.2014 nebylo uděleno oprávnění k provozování stanice technické kontroly. Zdejšímu soudu je tak z jeho rozhodovací činnosti známa také žalobcem dříve podaná (dle žalovaného totožná) žádost ze dne 17.12.2014.
13. Podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu správní orgán řízení o žádosti zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle 48 odst. 1 správního řádu. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu je nutné vykládat restriktivně, neboť extenzivní výklad by nepřipustně zasahoval do práva žadatele na přístup ke správnímu orgánu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle kterého se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Tímto jiným orgánem je jakýkoli orgán veřejné moci, kterému je svěřena pravomoc rozhodovat o právech a oprávněných zájmech jednotlivců (POSPÍŠIL, I. Čl. 36, Právo na spravedlivý proces, In: WAGNEROVÁ, E. a kol. Listina základních práv a svobod: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID

KO2_1993CZ). V nyní posuzované věci tímto orgánem byl prvostupňový správní orgán. Podle § 48 odst. 1 správního řádu zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného orgánu. Překážka litispendence (překážka zahájení řízení) dle § 48 odst. 1 správního řádu se – jak by mohlo vyplývat z jazykového výkladu tohoto ustanovení – vztahuje nejen na řízení zahájená dříve u jiného správního orgánu, ale také na dříve zahájená řízení u téhož správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2013, č.j. 4 As 16/2013-36), neboť je nežádoucí, aby táž věc byla posuzována ve dvou (nebo více) samostatných řízeních.

14. Opřel-li žalovaný (stejně jako prvostupňový správní orgán) své rozhodnutí o překážku litispendence, pak tato překážka nastává pouze při splnění dvou podmínek: 1) jde o řízení v téže věci a 2) jde o řízení z téhož důvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.6.2013, č.j. 6 Ads 139/2012-58). Totožnost věci (první ze shora uvedených podmínek) plyne z totožnosti práva nebo povinnosti, totožnosti účastníků řízení a totožnosti předmětu řízení (obdobně HEJČ, D. § 48, Překážky řízení, In: POTĚŠIL, L. a kol. Správní řád. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 254.). Totožnost účastníků řízení (žalobce) byla nepochybně splněna. Totožnost práva nebo povinnosti byla také v obecné rovině naplněna – žalobce žádal o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly. Namítal-li však žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí změnu parametrů rozhodných pro výsledek posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly (§ 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích), pak napadené rozhodnutí se k této otázce nikterak nevyslovalo. Žalovaný pouze neurčitě zmínil, že „došlo ke změně určitých podmínek stanovených v zákoně, ale ne tak, aby podmínky byly zcela zásadně změněny, neboť základní zásady a dílce zákona je platná a účinná“, nadto se žalovaný vůbec nevyslovil ani k otázce překážky litispendence za situace, kdy o původní žádosti bylo již pravomocně rozhodnuto (rozhodnutím žalovaného ze dne 16.8.2016, č.j. 57/2016-150-STK3/3) více než rok před vydáním nyní napadeného rozhodnutí, jež překážku litispendence (tedy zahájeného řízení) zmiňuje. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
15. Při posuzování totožnosti věci pro aplikaci § 48 odst. 1 správního řádu měl podle přesvědčení zdejšího soudu žalovaný zohlednit právě plynutí času a jeho možný vliv na změny v údajích nutných pro věcné posouzení žádosti žalobce (kupříkladu změny v počtu automobilů v posuzovaném obvodu), a to ke dni svého rozhodování, neboť správní řízení od podání žádosti do rozhodnutí v posledním stupni správního řízení tvoří jeden celek. Toho se ostatně žalobce právě domáhal a žalovaný tento jeho požadavek ponechal bez jakékoli reakce. Přestože původní žádost žalobce byla podána dne 17.12.2014, rozhodnutí žalovaného č.j. 57/2016-150-STK3/3, které bylo rozsudkem zdejšího soudu č.j. 62 A 165/2016-37 ze dne 5.9.2018 zrušeno, bylo vydáno až dne 16.8.2016 (tedy téměř 20 měsíců po podání první žádosti), což může odůvodňovat změnu parametrů podstatných pro rozhodování o žalobcově žádosti v důsledku plynutí času, podstatné je, že se tak stalo více než rok před vydáním rozhodnutí žalovaného v nyní posuzované věci. Už proto – za situace, kdy v době rozhodování žalovaného v nyní posuzované věci žádné správní řízení o žádné obdobné žalobcově žádosti neprobíhalo – nemůže bez jakékoli bližší argumentace obstát závěr žalovaného ohledně trvající překážky litispendence (§ 48 odst. 1 správního řádu) opřený výlučně o konstatování žalovaného, že „došlo ke změně určitých podmínek stanovených v zákoně, ale ne tak, aby podmínky byly zcela zásadně změněny, neboť základní zásady a dílce zákona je platná a účinná“, když žalobce namítal změny „...parametrů rozhodných pro výsledek posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly...“, tedy změny skutkové, k nimž mělo v mezidobí dojít.

16. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů posoudil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a toto rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se řádně vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými nosnými námitkami proti prvostupňovému rozhodnutí, a to i ve světle svých závěrů, jaké učiní v souběžně vedeném řízení o původně podané žádosti v důsledku zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2016, č.j. 57/2016-150-STK3/3, rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5.9.2018, č.j. 62 A 165/2016-37.

V. Náklady řízení

17. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
18. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla zmíněná částka (vyjma soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se tedy jedná o částku 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. září 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu